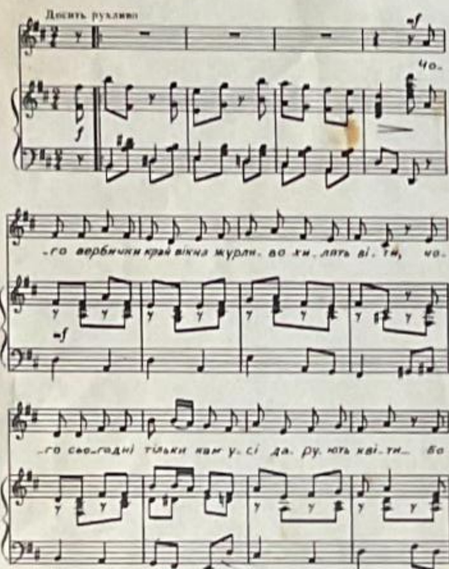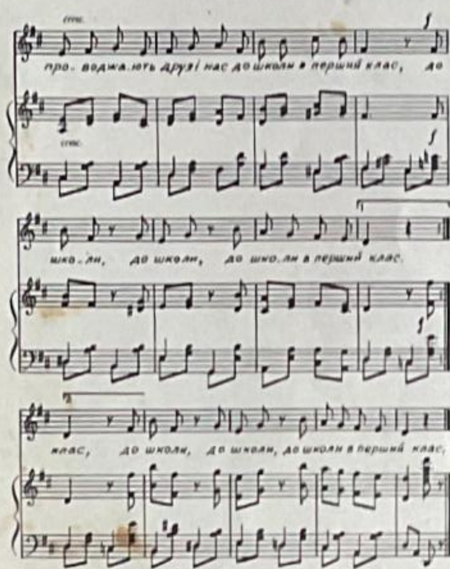


МАЛЯТКО

Журнал ЦК ЛКСМУ для дошкільнят № 9 вересень 1969

Слова Галини ДЕМЧЕНКО

Музика Людмили ЛЕВІТОВОЇ







ДО ШКОЛИ!

Чого вербички край вікна
Журливо хилять віти,
Чого сьогодні тільки нам
Усі дарують квіти!
Бо проводжають друзі нас
До школи в перший клас.
До школи, до школи,
До школи в перший клас.

І наш канарик голосний
Щебече, не вгаває.
Сьогодні день такий ясний,
Так любо сонце сяє!
Бо проводжають друзі нас
До школи в перший клас.
До школи, до школи,
До школи в перший клас.

ЯК ВОЛОДЯ УЛЬЯНОВ УЧИВСЯ

Спогад сестри Леніна
Анни Ульянової

До гімназії Володя пішов дев'яти з половиною років, у перший клас.

Надто рухливий з дитинства, він так і летів на урок.

Пам'ятаю, раз мати холодного осіннього ранку хотіла вдягти на нього пальто, але не встигла оглянутись, а його вже нема. Визирнула покликати його назад, а він уже за ріг завертав.

Учився він легко й охоче. Здібності мав гарні. Та й батько привчав його, як і старших брата з сестрою, до старанності, до точного й пильного виконання заданого.

Вчителі його казали, що Володі дуже допомагає те, що він завжди уважно слухає пояснення уроку в класі. А вдома йому доводилось тільки трохи повторити почуте.

Коли батько бував удома, він забирав Володю до себе в кабінет і перевіряв його уроки. Звичайно, Володя знав усе. Тоді батько починав питати в нього давно вивчені латинські слова. Та Володя відповідав безпомилково...

Закінчив Володя гімназію з золотою медаллю.



Намалювала Галина ТУЛЬЧЕВСЬКА

Написала Лідія КОМПАНІЄЦЬ

Казка без кінця

Намалював Едуард КОЛЕСОВ



Жив-був собі один панок,
А в нього ріс панич-синок.
Панич той горенька не відав —
Від пуза снідав і обідав,
Лузав насіння та горішки
І не робив нічого й трішки.
В свої чималі вже роки
Панич удався у казки.
З них він радів і реготав,
Їх, як вареники, ковтав.
Та все наслухатись не міг
І повсякдень просив нових.
Бо хоч казок багато є,
Хоч кожна казка про своє,
Та всі — як на один взірець —
Початок мають і кінець...

Якось панич гука отця:
— Я хочу казку без кінця,
Таку велику-превелику,
Щоб слухати її довіку!
От батько-пан і шле гінців
До казкарів у всі кінці:
«Того, хто вгодить паничу,
Не поскуплюсь — озолочу!..»

Жде панич і день, і ніч.
Аж з лиця змарнів панич.
Від чекання геть знудився...
Коли глип — казкар з'явився.
Не дідок, не легінь хвацький,
А Тиміш, синок бідняцький.
Підхопився враз панич,
І гайда йому навстріч:
— Ну, Тимку, часу не гай,
Швидше казку починай!
Тиміш вклонився, взяв стільця:
— Скажу вам казку без кінця.
Отож почнемо... За морями
Та за дрімучими лісами,
У замку, на горі крутій,
Жив цар, великий багатій.
Було зерна в його коморі
Немов піску того у морі.
Якби всі люди на землі,
Старі, дорослі та малі,
Взяли у руки рахівничку
Й лічить те зерно почали,
Вони б ніколи, мій паничку,
Йому і ліку не дали!
Щоб не дісталося й зернини
З комори тої бідняку,
Щоночі слуги і щоднини
Тримали двері на замку.
Та у причілку, мій паничку,
Шпарина сталась невеличка:
Була шпариночка оця
У самий раз — для горобця.
Кортить горобчикам неситим
Поласувати царським житом.
Всі цвірінчать, всі хочуть їсти,
Та всім їм разом не пролізти.
Пташки це діло зрозуміли,
І так, паничику, зробили.

Спочатку залетить один горобчик, вхопить зернятко — вилетить; залетить другий, вхопить зернятко — вилетить; залетить третій, вхопить зернятко — вилетить; залетить четвертий, вхопить зернятко — вилетить...

Паничик наставляє вуха:
«Що далі буде?» — аж тремтить.
І вже йому набридло слухать
Те «вилетить» і «залетить».
— Чого ти тягнеш півгодини? —
Перебива Тимка панич. —
Склювали горобці зернини?
— Ще не склювали, в тім-то й річ!
Кортить паничику та й годі
Кінця дізнатись цій пригоді,
Та він мовчить, терпляче жде.
А наш Тимко ізнов веде:

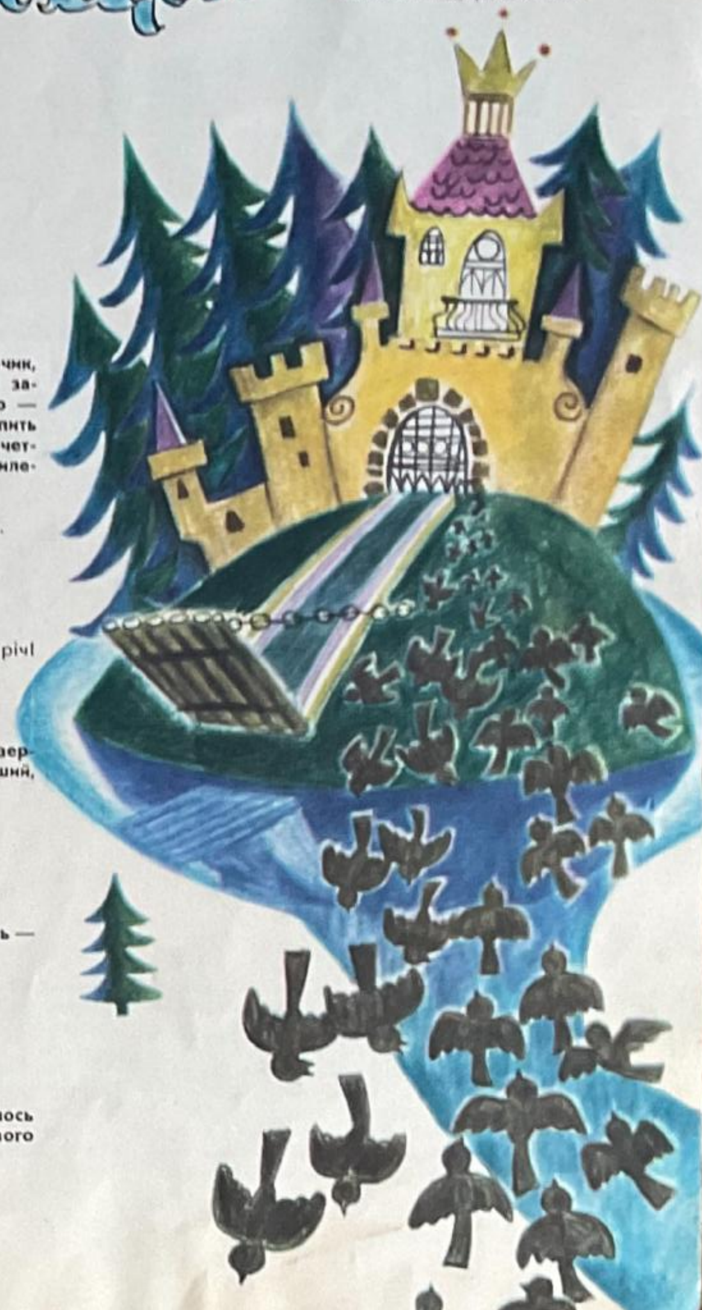
— **Залетить горобчик, вхопить зернятко — вилетить; залетить інший, вхопить зернятко — вилетить...**

Так цілий день, до вечорини,
І всеньку ніч, серед імли,
Птахи клювали ті зернини,
Та їх склювати не могли!
Вже й сонце вдарило у рами,
А в хаті чується те ж саме:

— **Залетить — вилетить; залетить — вилетить; залетить — вилетить...**

Урвався паничу терпець:
— Тьфу! — скрикнув він.
— Коли ж кінець?
Уже немає сил моїх!
Втомився я — валюся з ніг!
Мені набридла казка ця —
Вона і справді без кінця!..

По тому нічого вже не зосталось панові, як нагородити кмітливого Тимка.





Малюнки Анатолія ПАЛИВОДИ

Не день, не два билися з панами хоробрі чапаєвці. І весь час до них на підмогу робочий люд приставав. Хто з вилами, хто з косою, хто з рушницею...
Прийшов і дідусь один, що в панів за пастуха весь довгий вік звікував. І привів чапаєвцям трьох коней.
— Не сила вже мені, — каже, — синки, зброю в руках тримати. Тож привів я вам ось цих коней. Пестив їх, доглядав, ярою пшеницею годував, джерельною водою напував, од недоброго панського ока ховав. Беріть їх — вони вам у великій пригоді стануть.
Притис Чапай старого до серця. Поцілував. Запріг скакунів у бричку. На заднє сидіння кулемета поставив. Поряд хороброго бійця Петька посадив. І стали вони панське військо далі бити-громити, аж до повної перемоги.



КОРАБЕЛЬ НА ЗОЛОТИХ ХВИЛЯХ

Він над усе любить безкрає поле. А мусить цілісінький рік стояти в тісному дворі й очікувати, коли ж то почнуться жнива.
Та вже як настане той день — виходить він на лан, мов на свято — вимитий, чепурний, величавий. Підставить груди вільному вітрові і пливе між хлібів, наче корабель на золотих хвилях. Горне до себе важке стигле колосся. Обмолочує його. В лантухи зерно зсипає. А солому — копичками вбік, на стерню кладе. Гарна, спритна це машина. І зветься вона комбайн. Багато в комбайна і братів. Одні кукурудзу в полі збирають. Інші — картоплю та буряки викопують... Надійні тепер помічники у хліборобів.



Намалювала Ніна ДЕНИСОВА

...Взяла дівчина кужілочку, веретенце, сіла на дворі й пряде. Коли ж летить каченят табунець. Скинули їй по пір'ячку, дівчина увертілася в пір'ячко, зробилася качечкою і полетіла з табунцем. Пам'ятаєте, з якої це казки?

Вірш Миколи ВІНГРАНОВСЬКОГО

У ЯМЦІ СПАЛО ЗАЙЧЕНЯ

Приспало просо просеня
Й попростувало просо,
Де в ямці спало зайченя
І в сні дивилось косо.
Йому сказало просо: — Спи!
Заплющ косеньке око.
Залізли коники в снопи,
І хмара спить високо.
Заснув у хащі сірий вовк
І лапою укрився.
Твій сірий вовк в воді намок
І спати заповчився.
Заснуло поле і горби,
І на дорозі — пустка,
В солодкім сні біля верби
Росте твоя капустка.
Заплющ косеньке око й ти,
Підстав під вухо лапку.
Як будеш спать —
будеш рости,
Маленьке зайченятко.



Загадка Тамари КОЛОМІЄЦЬ

ВЕРШНИК

Одчиняйтесь, ворота! —
Їде вершник Голота
На залізнім коні,
Сам — як місяць уповні.
Він в окропі гартований,
Білим сиром годований...
Тепер конем басує,
На ворота косує:
— Одчи-няй-теся!



Жарт Грицька БОЙКА

ЩОБ НЕ ЗАПІЗНИТИСЬ

Мама черепаха
В серпні перший раз
Проводжала сина
В школу в перший клас.

А чому це в серпні?
Звісно всім — чому,
Щоб не запізнитись
На урок йому.

Малюнки Анатолія ВАСИЛЕНКА





ГРИБИНЕ СВЯТО

Біла грибиха, білий гриб,
Грибенят багато
Грибників зовуть до лип
На грибине свято!

Отож беріть кошики і гайда в ліс. Тільки приглядайтесь пильненько. Знаєте, які гриби хитруни! З кожним у піжмурки грають.

Он в березняку — підберезники. Ніжки високі, в темну цятку. Брилики темні, коричневі, від торішнього листя не відрізниш.

Між дубів кремезні боровики ховаються.

Далі попід соснами жовтаві громофончики — то лисички.

Красноголовці з осиками приятелюють.

Попід ліщиною, ніби кріт купки землі нагорнув. Розгрібайте обережно: там грузді причаїлися.

А он біля пеньків — великими гуртами опеньки.

У кожного гриба своє місце, своя пора.



Малюнок Олега ЖИВОТКОВА

РОЗДИВИСЬ І РОЗКАЖИ



ВІДНАЙДИ, ЩО ТУТ



Малюнок-загадка Анатолія ПАСЛАВСЬКОГО



Намалював Віктор КАВУН

Ціна 15 коп.

15-28







«Я іду в перший клас». Аллочка МОСКВИЧОВА, 7 літ, м. Вінниця.

«Наша школа». Ганнуся ТАРНАВСЬКА, 6 літ, с. Купина Хмельницької області.

«Колобок». Тетянка БІЛА, 6 літ, м. Івано-Франківськ.



Індекс 74304

Обкладинка Вячеслава ЛЕГКОБИТА

Макет Віктора МАЛИНКИ

«М А Л Ю Т К А». Журнал ЦК ЛКСМУ для детей дошкольного возраста (на украинском языке).

 Рік видання десятий, № 9 (117). Виходить один раз на місяць. Адреса редакції: Київ, Пушкінська, 28. Телефони: 24-35-81, 24-72-01. Видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь». Рукописи не повертаються. Ціна 15 коп. Здано до набору 18. VII. 69. Підписано до друку 4. VIII. 69. Формат паперу 84×108 1/16. Фіз. друк. арк. 1. Умовн. друк. арк. 1,68. Обл. вид арк. 2,7. Тираж 640.000 прим. Зам. 03282. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.